

Dit verhaal begint waar elk verhaal zou moeten beginnen.
Bij het begin, waar het allemaal is begonnen.
Dan weet je, verderop in het verhaal, waarom er iets gebeurt.
Zo kom je niet voor verrassingen te staan.

Op het omslag van dit boek staat een parkiet. Een grasparkiet.
De *Melopsittacus Undulatus*, noemen Latijnse geleerden hem.
Wij noemen hem Johannes. Johannes de parkiet.
Hier begint zijn verhaal.

Johannes zit mooi, in zijn eigen vertrouwde kooi.
Nog wel.

Gijs heeft een volière gebouwd.

Een prachtig vogelverblijf van eikenhout en vogelgaas.

Vogelgaas is in dit geval beter dan kippengaas,

want het houdt ook kleinere vogels binnen.

Slimme zet van Gijs.

De volière is ruim. Ruimte genoeg voor wel honderd vogels.

Minstens. Maar zoveel heeft Gijs er nou ook weer niet.

Nog niet.

Hij heeft er eentje. Geen eendje, maar een parkiet.

Johannes de parkiet.

Johannes heeft geen idee wat hem te wachten staat.
Gijs tilt het kooitje naar de volière.

Hij zet het kooitje open en stapt uit de volière.
Johannes bepaalt nu zelf wanneer hij zijn kooi verlaat.
Dan kan hij beter wennen.

Johannes kijkt met grote ogen om zich heen.
In het midden van de volière hangt een waterbak.
Op de grond staat een grote bak met zaad,
genoeg voor wel honderd parkieten.

Voorzichtig fluit Johannes een eigen wijsje.
Hij zal wel even moeten wennen en dat is iets wat je gewoon moet doen.
Je kunt heel hard roepen dat je niet wilt wennen,
maar het gebeurt toch. Of je nu wilt of niet.
En voor je het weet, weet je niet beter en ben je gewend.

Het wennen gaat sneller dan gedacht.
Johannes voelt zich al best thuis.
Vanmorgen heeft hij zelfs zijn verenpak opgepoetst.
Alsof hij bezoek zou krijgen.

En dat bezoek komt ook.
Onverwachts bezoek.
Ongewenst bezoek.

Gijs zet een kartonnen doos op de grond.
Er klinkt gepiep.
Vreemd gepiep.
Daar komen ze, denkt Johannes.
En wat het ook zijn, het zijn er veel.
Eén vogel zou 'piep-piep' zeggen.
Maar nu klinkt er 'piep-piep-piep-piep-piep!'

Uit pure paniek fladdert Johannes als een bezetene door het hok.
Geen idee waarom.
Hij voelt dat er iets staat te gebeuren.
Iets wat voorgoed zijn leven zal veranderen.

PIEP

PIEP

PIEP

PIEP

PIEP

PIEP

PIEP

PIEP

Daar zitten ze. De pieperds.
Zebravinken. Met z'n vijven op een stok.
En niet zomaar een stok.
Zijn stok.

Hij was hier het eerst. Hoe durven ze?

Eigenlijk begint het verhaal hier.

Dit is het begin. Het begin van het einde.

Niet het echte einde, dat komt nog, maar Johannes zou willen dat het verhaal hier stopt.

Jammer voor hem.